

ELINE

Eén scheur,
de dood daar,
in de sprieten,
van het gras.

Een klein pijnkreuntje ontsnapte uit Elines mond. De linkerkant van haar hoofd voelde beurs aan. Ze wilde haar handen bewegen, maar iets blokkeerde haar. Langzaam maakten de zwarte vlekken voor haar ogen plaats voor een lichtgevende waas, die telkens aan haar voorbij flitste. De beursheid van haar hoofd verraadde dat een grote groene bult onder haar haren met de minuut blauwer werd. Ze hoorde het geluid van snelle autobanden. Met traag begrip kon ze waarnemen dat ze op een bank lag. Achter twee stoelen. Nogmaals probeerde ze haar lichaam te verschuiven. Tot ze beseftte dat ze haar handen kon bewegen, maar haar armen niet. Haar armen waren om haar romp gewikkeld. Eline rook een sterke geur van leer. Een stroom van adrenaline schokte door haar lichaam. *Ik ben vastgebonden. Ik lig in een auto.* Ze opende wijd haar ogen. Ze tuurde naar de twee passagiersstoelen voor haar. *Slechts één bestuurder.* Ze wist haarfijn wie zijn handen aan het stuur had om haar mee te nemen naar een onbekende plek. Aan zijn donkerbruine haren tot aan zijn schouders te zien, wist ze wie het was. De leren jack had hem al verraden. *Kendrew heeft me ontvoerd. Hij is me aan het ontvoeren.* Toen Kendrew aanstalten maakte om in zijn achteruitkijkspiegel naar Eline te gluren, deed ze alsof ze nog bewusteloos was. Haar oogleden probeerde ze uit alle macht zacht te maken. Haar tong tegen haar gehemelte, zodat haar onderkaak losjes in een ontspannen houding viel. Ze bleef doodstil liggen en probeerde haar ademhaling zo natuurlijk mogelijk onder controle te houden. *Hoe lang en hoe vaak zal hij kijken of ik al wakker ben? Heb ik net al signalen gegeven? Kreunde ik toen ik wakker werd?* Terwijl ze een moment wachtte, telde ze in haar hoofd seconden mee van in- en uitademen. *Vier seconden in en vier seconden uit.*

Langzaam opende ze haar ogen tot spleetjes. Kendrew was weer met zijn aandacht bij de verkeerssituatie. Hij had de mouwen van zijn leren jack om haar lichaam gewikkeld. De knoop achter op haar rug was een pijnlijke knobbel. De twee gespelde vleugels op het leren jack schitterden door het zonlicht dat door de voorruit straalde. Dit gaf Eline blinde vlekken in haar zicht. Op haar borst voelde ze de achterkantjes van de spelden tegen haar dunne blouse schuren. Met haar hand probeerde ze naar haar broekzak te reiken. Ze voelde de gleuf van haar kontzak. Een enorm gevoel van onrust bekreep haar toen ze haar mobiel niet voelde. *Mijn mobiel is weg. Hij is slim.* Met haar armen probeerde ze het leren jack te scheuren, maar het enige wat ze eraan overhield, was beursheid in haar bovenarmen. De ramen achterin waren geblindeerd. Voorbijschietende bomen door het linker raam en hier en daar een ondersteboven gekeerde vrachtwagen door het rechterraam, was alles wat ze kon zien. *Hoe lang zal ik al in deze auto liggen? Hoeveel steden of provincies zijn we verder? Zijn we de grens over?* Eline voelde haar ademhaling hoger en hoger kruipen bij iedere gedachte die paniek schreeuwde. *Waarom ontvoert hij mij? Ik?* Haar handen werden vochtig van het angstzweet. Net als haar oksels, die begonnen te broeien. 'Je bent dus wel wakker.'

Elines lichaam schokte. Ze zei niks. Tot dat moment had ze niet gemerkt dat ook haar benen geforceerd waren. Een zware rugzak duwde een flink gewicht op haar benen. Het voelde alsof er een vijftal bakstenen op haar leunde. 'Ik weet niet wat je aan het doen bent, maar je moet me vrijlaten,' zei Eline langzaam.

Kendrew grinnikte. 'Je hoeft niet angstig te zijn. Er gebeurt je niks. Vanaf nu ben je alleen van mij,' zei hij beheerst.

'Waarom?' vroeg Eline zachtjes.

'Voor alles is een antwoord... maar niet alle vragen zijn voor nu.'

'Waarom?' schreeuwde Eline plots. Haar stem galmde door de auto. Kendrew keek door zijn achteruitkijkspiegel naar Eline.